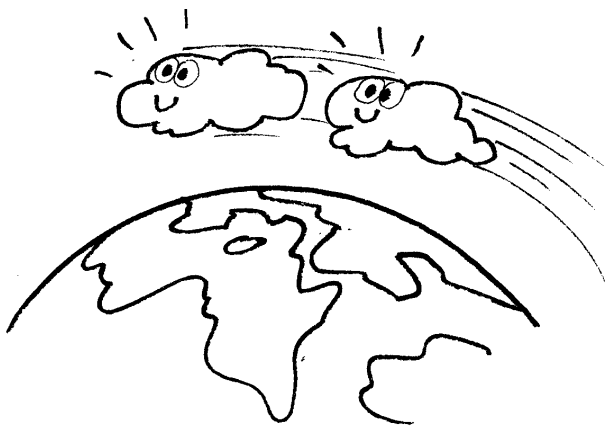

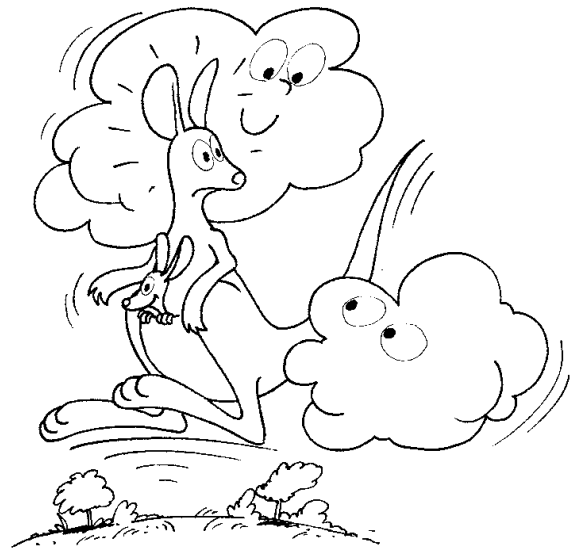
Vesela zgodba

Dva oblaka
veseljaka,
hudomušneža nabrita,
nagajiva, mlada, zvita,
v preteklem pasjem letu
sta odplavala po svetu,
norce brila vsepovsod,
kot navada je prismod.

Ko čez New York sta prispela,
že po svoje sta začela:
od četrtka tja do srede
kavbojem sta zmedla črede,
preko morja v tuje kraje
splavala sta na Havaje,
brenkala ob svitu lune
pesmi na kitarske strune.

Naveličana do grla
jo v Avstralijo sta ucvrla,
se obnašala še huje
in ščipala kenguruje.
Tak nastal je direndaj,
da ušla sta na tečaj,
kjer plesali so pingvini
na ledeni površini.

Ko bilo ni več baleta,
neugnana in razgreta
čez globoki ocean
sta hitela noč in dan,
dokler zdrava, zagorela,
nista v Azijo prispela.
Tu skakala sta za vajo
čez visoko Himalajo,
se smejala, glasno vpila
in s kričanjem prebudila
kosmatinca velikana
iz prepadov Tianšana,
ki je divji, kot je bil,
krog mezinca je ovil.

«Jojme, jojme!» sta zavpila,
ploha se je pocedila,
takšen bil je kapljic ples,
da je teklo od ušes,
luže rasle so kot gobe,
sploh bilo je vse narobe,
mokra je bila Ljubljana –
s tem pa zgodba je končana!